

ПРОТОКОЛ

№ 277

гр. Русе, 26.04.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Александър Иванов

при участието на секретаря Вероника Якимова
и прокурора Е. Д. Г.

Сложи за разглеждане докладваното от Александър Иванов
Административно наказателно дело № 20224500200339 по описа за 2022
година.

На именното повикване в 13:00 часа се явиха:

След тайно съвещание СЪДЪТ като изслуша изложеното от страните, прецени предмета на делото, конкретно и начинът, по който представляващият юридическото лице предлага да се произнесе съдът по изхода на делото. Съобразявайки приложимите правила и конкретно Решение от 10.11.2022 г. по дело № С-203 от 2021 г., СЕС и конкретно предвидените от законодателя хипотези за начините, при които може да приключи делото по същество, съгласно чл. 84“г“, ал. 7 и в тази връзка констатирайки, че е налице основание за приключване на делото въпреки това по различен ред, въз основа на констатация, че обсъжданите правила на ЗАНН, по които е иницирирано настоящото производство с процесното предложение са основани на положение противоречащи на конкретен международен договор ратифициран по конституционен ред, което е хипотеза по чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, приема принципно за **ОСНОВАТЕЛНО** на претенцията на юридическото лице, което се предлага да бъде наказано относно изхода на делото, но не и със спецификата да се постановява по същество отказ да бъде наложена имуществена санкция, се налага производството да бъде прекратено.

В Решение от 10.11.2022 г. по дело № С-203 от 2021 г., СЕС след анализ на българската правна уредба по чл. 83а и следващите от ЗАНН, и на съюзната правна уредба, Съдът на Европейския съюз е приел, че чл. 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз следва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която националният съд може да наложи на юридическото лице наказателна санкция за твърдяно престъпление, за което евентуално е отговорно физическото лице, овластено да формира волята на това юридическо лице или да го представлява или налице другите възможни хипотези - служител

при това юридическо лице, в случай че на представляващия юридическото лице не е била дадена възможност да оспори действителното извършване на твърдяното престъпление.

С оглед така постановеното решение на Съда на Европейския съюз, настоящият състав констатира, че правната уредба по чл. 83а и следващите от ЗАНН за налагане на административна имуществена санкция на юридическото лице, което се е обогатило или е могло да се обогати в следствие на конкретно извършено твърдяно престъпление измежду тези, посочени в чл. 83а, ал. 1 от ЗАНН, осъществено от негов служител, не предвижда възможност в това производство засегнатото юридическо лице да оспори действителното извършване на твърдяното престъпление от негов служител - физическо лице. Този извод следва както от мотивите на решението на Съда на Европейския съюз, така и от предмета на доказване в производството по ЗАНН, и по-конкретно от разпоредбата на чл. 83 г, ал. 6 от ЗАНН, където са посочени обстоятелствата, които съдът следва да провери и установи, за да вземе решение да наложи или да не наложи имуществена санкция. Наред с това съдът констатира, че и в общия наказателен процес на Република България, регламентиран в НПК, юридическото лице, което се е обогатило или е могло да се обогати от престъпно посегателство, осъществено от негов служител, също не разполага с възможност в рамките на наказателното производство срещу обвиненото физическо лице да оспори факта на твърдяното престъпление, неговата наказателна съставомерност или авторство. На практика, в наказателния процес и по-конкретно в неговата съдебна фаза, юридическото лице, което се твърди, че се е обогатило или че би могло да се обогати вследствие на твърдяното престъпление твърдяно за извършено от служител, не е посочено сред участниците нито в разпоредителното заседание (аргумент от изчерпателната разпоредба на чл. чл. 247 г от НПК), нито в същинското съдебно производство.

При така установеното от анализа на правната уредба, съдът констатира, че е налице правна пречка да разгледа и се произнесе по същество по искането спрямо УМБАЛ „Медика“ ООД да бъде наложена административна санкция по реда на чл. 83а и следващите от ЗАНН, тъй като действащата правна уредба в НПК и ЗАНН не позволява това дружество да оспори извършването на престъплението нито в това производство, нито в същинското наказателно производство по НПК, което съгласно цитираното решение на Съда на Европейския съюз влиза в противоречие с чл. 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз и се явява недопустимо за прилагане.

По тези съображения, съдът счита, че не може да разгледа и реши делото по същество с акт измежду посочените в чл. 83 г, ал. 7, т. 1 и 2 от ЗАНН, а съдебното производство следва да бъде прекратено.

По изложените съображения, на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, чл. 267 от Договора за функциониране на

Европейския съюз и чл. 48 от Хартата на основните права на Европейския Съюз, Окръжен съд - Русе,

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по АНД № 339/2022 г. по описа на Окръжен съд - Русе.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране пред Апелативен съд – Велико Търново в петнадесетдневен срок от днес.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____

Секретар: _____